

РЕШЕНИЕ

№ 4639

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **11418** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано по жалба на И. Д. Ч. от [населено място], срещу Решение № 2153-21-255/06.10.2021г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което решение е оставена без разглеждане жалба с вх.№ 1012-21-1278 от 19.08.2021г. на И. Д. Ч. срещу Разпореждания №№ [ЕГН] от 05.05.2021г. и [ЕГН] от 09.06.2021г. на длъжностно лице по ПО в частта, касаеща незачетен осигурителен доход по втори трудов договор, като недопустима (в т.1 от решението), както и оставена без уважение жалба с вх.№ 1012-21-1278 от 19.08.2021г. на И. Д. Ч. срещу Разпореждания №№ [ЕГН] от 05.05.2021г. и [ЕГН] от 09.06.2021г. на длъжностно лице по ПО в частта, относно определения размер на осигурителния доход (в т.2 от решението). С молба от 29.12.2021г. жалбоподателя Ч. уточнява, че оспорва решението относно незаконосъобразно изчисляване на осигурителния му доход само и единствено по дохода от „Г. институт“, за периода 01.06.1994г. – 31.12.1999г., в който период е бил осигурен за всички осигурителни случаи по трудово правоотношение с „Г. институт“, без в размера на осигурителния доход да се включи и дохода за същия период – 01.06.1994г. – 31.12.1999г., през който като адвокат е внасял осигурителен доход, удостоверен в осигурителни книжки, при липса на забрана за доброволно осигуряване. Иска се от съда да отмени решението в тази му част и да върне преписката на административния орган с указания към общия му осигурителен доход да се включи и този по осигурителните книжки, издадени от каса „Адвокат“ и алтернативно – да се дадат указания за допълване на решението с

разпореждане за връщане на надвнесените суми, които не се признават за осигурителен доход.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв.М., като поддържа жалбата си и моли за уважаването ѝ. Адв.М. развива доводи, че в действащата за периода Наредба за общественото осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия или работещи без трудово правоотношение (отменена от 01.01.2000г.) няма норма, забраняваща лицата, работещи по един трудов договор, да се самоосигуряват на друго правно основание и да внасят осигурителни вноски. Твърди, че нормите на Наредбата не могат да дерогират конституционното право на доверителя ѝ, като се позовава на решение на Конституционния съд и на решение от 05.11.2014г. по дело № С-103/2013г. на СЕС по преюдициално запитване на АССГ. Алтернативно моли при наличие на надвнесени суми да се извърши прихващане. Претендира разноски, съобразно договора за правна защита и съдействие.

Ответникът в производството – директора на ТП на НОИ С. – град се представлява от юрисконсулт А., която моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, с доводи, че съгласно чл.2 ал.2 от Наредбата за обществено осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия, или търговия или работещи, без трудово правоотношение и действащия към онзи момент Кодекс на труда от 1951 г. лицата не подлежат на осигуряване, когато са осигурени за всички или само за тези осигурителни случаи на друго основание или са пенсионирани за изслужено време и старост, т.е. че самоосигуряващите се лица не подлежат на осигуряване за времето, през което са били осигурени за всички осигурителни рискове. Поради това за длъжностното лице по пенсионно осигуряване няма правно основание да вземе предвид този доход като осигурителен, независимо от обстоятелството, че са били внесени осигурителни вноски. В зависимост от изхода на делото претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № Ц 2113-21-2181 от 26.06.2020 г. жалбоподателят И. Ч. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението са приложени изискуемите документи, визирани в чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/. С Разпореждане № 5602021528 от 14.12.2020 г. е отпусната исканата пенсия, на основание чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО във връзка с §22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО, считано от 24.05.2020 г. Срещу Разпореждането И. Ч. подал жалба вх.№ 2175-21-186/02.03.2021 г., по която е постановено Решение № 2153-21-100/12.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ-С. град (л.132-134), с което жалбата е отхвърлена в частта, относно размера на зачетения осигурителен стаж и началната дата на отпускане на пенсията и е приета за основателна в частта ѝ, относно несъобразяване при отпускането на пенсията с тригодишния базисен период по чл.70, ал.4-7 от КСО във вр. с §22ц, ал.1 от ПЗР на КСО и преписката е върната на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

В изпълнение на решението, с Разпореждане № [ЕГН] от 05.05.2021 г. на ръководител ПО л.135), е поправено разпореждането от 14.12.2020 г., като е взет предвид базисен период 01.01.1994 г. - 31.12.1996 г. и личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя е изменена, на основание чл. 99, ал. 1, т. 2, буква „д“ от КСО, считано от 24.05.2020 г.,.

С вх.№ 2114-21-2038#2/28.05.2021 г. (л.139) И. Ч. е представил заверена на 12.05.2021 г. осигурителна книжка за периода от 01.2013 г. - 11.2013 г. и за м.11.2014 г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 25.06.2021г. (л.140) служебно е преизчислен размера на пенсията на И. Ч., считано от 01.04.2021г.

Установява се от съдържанието на приетата като доказателство пенсионна преписка, че в периода от 01.06.1994 г. до 31.12.1999 г. И. Ч. е бил осигурен за всички осигурителни случаи по трудово правоотношение с „Г. институт“, което е удостоверено с Осигурителна книжка № 105021, издадена на 17.11.1993 г. и Осигурителна книжка № [ЕГН], издадена на 22.03.2000 г., от които са взети данните за осигурителен стаж и осигурителен доход за посочения по-горе период. За изчисляване на индивидуалния коефициент и размера на пенсията, е взет предвид дохода за базисния период от 01.01.1994 г. до 31.12.1996 г. удостоверен със заверена осигурителна книжка № 105021, издадена на 17.11.1993 г., за работа по трудово правоотношение като „сътрудник“ в „Г. институт“ в размер на 891 254 лв. като сбор от сумите за периодите, както следва:

- от 01.01.1994 г. до 31.12.1994 г. - 137 374.92 лв.;
- от 01.01.1995 г. до 31.12.1995 г. - 277 554.55 лв.;
- от 01.01.1996 г. до 31.12.1996 г. - 476 324,34 лв.

Общият осигурителен доход след 01.01.1997 г. до 23.05.2020 г. е определен по следния начин:

- за периода от 01.01.1997 г. до 30.06.1999 г. - 5 070 075.50 лв. неденом., съответно 5 070.08 лв. деноминирани; !
- за периода от 01.07.1999 г. до 23.05.2020 г. - 87 017.54 лв.;
- за периода от 01.01.1997 г. до 23.05.2020 г. - 92 087.62 лв.

В периода 01.06.1994г. до 23.05.2020г. жалбоподателят Ч. се е осигурявал като адвокат в Софийска адвокатска колегия (САК). При определяне на посочения по-горе размер на осигурителния доход за базисния период 01.01.1994г. – 31.12.1996г. и за периода 01.06.1994г. до 31.12.1999г. не е включен осигурителния доход по членственото правоотношение със САК, вследствие осигуряването като упражняващ свободна професия – адвокат.

С жалба от 19.08.2021г. (л.146-149) И. Ч. оспорил разпорежданията от 05.05.2021г. и от 25.06.2021г. (посочено и като Разпореждане от 09.06.2021г.) с доводи, че неправилно е изчислен трудовия му стаж с една година по-малко, както и за неправилно изчисляване на осигурителния му доход, поради намаляване със сумата от 88862,81 лв. В жалбата посочил, че в трудовия си и осигурителен стаж има периоди от време, в които се е осигурявал на две основания – по основен трудов договор и по членствено правоотношение в САК, както и 11 месеца по външно съвместителство, които приходи не са включени в осигурителния му доход.

Последвало произнасяне на директора на ТП на НОИ С. – град с Решение № 2153-21-255/06.10.2021г., с което решение е оставена без разглеждане жалба с вх.№ 1012-21-1278 от 19.08.2021г. на И. Д. Ч. срещу Разпореждания №№ [ЕГН] от 05.05.2021г. и [ЕГН] от 09.06.2021г. на длъжностно лице по ПО в частта, касаеща незачетен осигурителен доход по втори трудов договор, като недопустима (в т.1 от решението), както и оставена без уважение жалба с вх.№ 1012-21-1278 от 19.08.2021г. на И. Д. Ч. срещу Разпореждания №№ [ЕГН] от 05.05.2021г. и [ЕГН] от 09.06.2021г. на длъжностно лице по ПО в частта, относно определения размер на осигурителния доход (в т.2 от решението), като решението в последната посочена част (по т.2) е

предмет на оспорване в настоящето производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу решението е подадена в срок, от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт - решението на директора на ТП на НОИ – С. - град е постановено от материално компетентен орган, в изискуемата от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила. Разпорежданията, предмет на произнасяне с посоченото решение, са издадени в хода на административно производство, което е приключило с постановяване на предвидения в чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО административен акт от компетентен орган - длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ. Тези обстоятелства не са спорни между страните по делото.

Спорът в случая се свежда до отговора на въпроса правилно ли е определен осигурителния доход на жалбоподателя И. Ч. и по-конкретно следва ли към него да бъде прибавен и дохода му, получен от свободна професия – адвокат, за базисния период 01.01.1994г. – 31.12.1996г. и за периода 01.06.1994г. до 31.12.1999г.

Съгласно чл. 145, ал. 1 от Дял III на Кодекса на труда от 1951 г. (отм.) държавното обществено осигуряване се разпростира задължително върху всички работници и служители, заети в държавни, обществени, кооперативни, смесени или частни предприятия, учреждения или организации, или при частни лица, независимо от характера и продължителността на тяхната работа и начина на заплащането и. Задължени за внасяне на осигурителните вноски са физическите и юридическите лица - работодатели и лицата по чл. 145, ал. 4, букви "а", "б." и "в", които се осигуряват за тяхна сметка. Съгласно, ал. 6 на чл. 145 КТ, условията за осигуряването на изброените категории лица по, ал. 4 се определят с наредба, като е предвидена възможност по същия начин да се включат за задължително или доброволно осигуряване и други категории лица.

Тази наредба е Наредбата за общественото осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия или работещи без трудово правоотношение (отменена от 01.01.2000 г.), но действала през процесния период. Съгласно чл. 1 т. 3 от тази Наредба, лицата, упражняващи свободна професия, като адвокатите, попадат в кръга на лицата, подлежащи на осигуряване за тяхна сметка като упражняващи свободна професия.

Няма спор по делото, че за посочените периоди И. Ч. е работил по трудово правоотношение като сътрудник в Г. институт и поради това е бил осигурен за всички осигурителни рискове.

Съгласно чл. 2, ал. 2 от Наредбата от кръга на подлежащите на осигуряване лица по ал. 1, се изключват тези от тях, които са осигурени за всички или за посочените осигурителни случаи на друго основание или са пенсионери за изслужено време и старост.

Поради това и доколкото вече е бил осигурен за всички осигурителни рискове като сътрудник в Г. институт, за работата си като адвокат до 31.12.1999г. жалбоподателят не подлежи на повторно осигуряване по реда на чл.1 т.3 от Наредбата. Изхождайки от липсата на основание за осигуряване на жалбоподателя като самоосигуряващо се лице, органът по ПО, както и решаващият орган – директора на ТП на НОИ С. - град

законосъобразно при определяне размера на пенсията за изслужено време и старост не са взели предвид осигурителния доход вследствие осигуряването като адвокат. Наличието на осигуряване по трудово правоотношение за всички осигурени рискове изключва приложението на реда по чл. 13, ал. 1 от отменената понастоящем, но действала към спорните периоди Наредба.

Действително, към момента на придобиване правото на пенсиониране, е действаща разпоредбата на чл. 4, ал. 3, т. 6 КСО, съгласно която лицата, които полагат труд без трудово правоотношение, които са осигурени на друго основание през съответния месец, независимо от размера на полученото възнаграждение са задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт, но тази норма е материалноправна и се прилага след 01.01.2003 г. Доколкото не ѝ е дадена обратна сила, тя е неотнормисима към доход по членствено правоотношение преди приемането ѝ, вкл. и за периодите на самоосигуряването на жалбоподателя като адвокат.

Предвид изложеното съдът намира обжалваното решение в посочената му част по т.2, с което жалбата на И. Ч. срещу Разпореждания с № [ЕГН] от 05.05.2021г. и от 09.06.2021г. (25.06.2021г.) относно определения размер на осигурителния доход за правилни и законосъобразни, поради което и жалбата срещу същото следва да бъде отхвърлена.

Посоченото от жалбоподателя Решение от 05.11.2014г. по дело № С-103/2013г. на СЕС по преюдициално запитване на АССГ не е относимо към настоящия казус, вкл. и по отношение на цитираната т.39 от решението, доколкото разрешения със същото въпрос се отнася до член 94, алинея 1 от КСО, според която норма условие за отпускане на пенсия за старост е предварителното прекратяване на осигуряването във връзка с упражнявана в друга държава членка дейност, както и до тълкуването на член 45, член 46, параграф 2 и член 94, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в редакцията му, изменена и актуализирана с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, изменен с Регламент (ЕО) № 1992/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 г.

Що се отнася до искането за връщане на надвнесени суми вследствие осигуряването като адвокат, същите подлежат на възстановяване по реда, посочен в чл.129 от ДОПК. При този изход на спора на ТП на НОИ С. – град се дължат разноси в размер на 100 лева за осъществяването на защита от юрисконсулт, който размер се определя на база правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Ч. от [населено място], срещу Решение № 2153-21-255/06.10.2021г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което решение е оставена без уважение жалба с вх.№ 1012-21-1278 от 19.08.2021г. на И. Д. Ч. срещу Разпореждания №№ [ЕГН] от 05.05.2021г. и [ЕГН] от 09.06.2021г. (25.06.2021г.) на длъжностно лице по ПО в частта, относно определения размер на осигурителния

доход (в т.2 от решението).

ОСЪЖДА И. Д. Ч. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториалното поделение на Националния осигурителен институт – С. - град сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: